Pujar a Primera, un risc per als equips catalans

Nàstic, Lleida i Sabadell, els últims clubs del país que han fet el salt a l'elit del futbol els darrers 30 anys, van acabat perdent la categoria en molt poc temps

L´ascens del Nàstic a Primera, la temporada 2005/2006.

Primer, pujar. Després, mantenir-se. Les instruccions són senzilles. Només un parell d'ítems, no pas més. Dur-ho a la pràctica és el que realment costa. Suposa un esforç titànic passar de la Segona Divisió a l'elit, a Primera, però més gran encara per aguantar la categoria i no perdre-la a les primeres de canvi. Si més no, als equips catalans que durant els últims temps han decidit aventurar-s'hi. El Girona vol unir-se a aquest club selecte, però no pas seguir el seu mateix camí. Perquè en les últimes tres dècades, Nàstic, Lleida i Sabadell van agafar l'ascensor i només posar els dos peus a Primera ben aviat van tornar a agafar el mateix camí, però aquest cop a la inversa. Pujar aquest diumenge (o allargar l'agonia i fer-ho el següent cap de setmana) i després ser capaç de consolidar-se entre els més grans és el principal objectiu a Montilivi, trencant així amb la malastrugança que sembla acompanyar els catalans a Primera.

El cas més recent, tot i que d'això ja en fa onze anys, el protagonitzava el Nàstic de Tarragona. Era la temporada 2005/2006, quan l'equip llavors entrenat pel gallec Luis César (ara inquilí de la banqueta del Lugo) tancava el campionat a la Segona Divisió A en una segona posició que permetia al club grana fer el salt a la màxima categoria, on no hi havia tornat des de feia més de mig segle. Els Buades, Merino, Cuéllar i companyia van sumar 76 punts i només es van veure superats pel Recreativo de Huelva. Es va celebrar com mai aquell salt a Primera, però l'any següent no va ser com a tothom li hauria agradat.

Una mala planificació esportiva i una festa ratxa per arrencar van condemnar l'equip grana de bon inici. Tot i debutar amb triomf (0-1 al camp de l'Espanyol), sumar 5 punts de 36 possibles va esgotar la paciència de la directiva (Luis César va ser destituït i el seu lloc el va ocupar Paco Flores) deixant l'equip al pou de la classificació. Ja no hi va haver reacció i el Nàstic acabaria baixant a Segona només un any després de pujar. Va ser cuer, amb 28 punts i només 7 victòries. Tot plegat, arrodonit amb uns dolorosos 92 gols en contra.

Uns anys enrere, quan encara se sumaven només un parell de punts per victòria, li va tocar al Lleida protagonitzar la seva proesa particular. Sota el comandament de José Manuel Esnal, Mané, i en la seva tercera temporada consecutiva a Segona, l'equip de la Terra Ferma va batre els seus registres. Només va perdre 4 partits en tot el curs 92/93, va apuntar-se 23 victòries i es va enfilar fins els 57 punts, rematant la lliga amb una primera posició inassumible per a Valladolid i Racing, dos històrics que també l'acompanyarien a la Primera

Divisió. Feia més de 40 anys que el Lleida no es plantava a la màxima categoria i aquell cop ho feia per la porta gran, disposat a tot. Però com li passaria més tard al Nàstic, l'experiència va ser breu. A Primera, tot i protagonitzar alguna gesta sonada com el 0-1 al Camp Nou contra el Barça de Cruyff i Romario, o el 2-1 a casa davant de tot un Reial Madrid, el conjunt de Mané (va aguantar tota la temporada) va acabar penúltim, amb 27 punts i tan sols 7 victòries al caseller.

Cal remuntar-se encara més enrere per trobar un altre equip català que s'aventurés a fer el salt a Primera. Va ser el Sabadell, a la dècada dels 80, i a diferència dels casos del Nàstic i el Lleida, el club arlequinat va aconseguir salvar-se un any. El curs 85/86, sota les ordres de Pedro María Uribarri, els vallesans van tancar la Lliga a Segona amb un meritori segon lloc i amb 46 punts a la butxaca. Tornava el club a Primera, una categoria que ja havia tastat en etapes anteriors. L'any següent (86/87) va aconseguir mantenir-se, en una competició que va estrenar un format estrany i que es va desenvolupar en dues fases. L'alegria, això sí, va durar poc. És va salvar una temporada, però a la següent va tornar a baixar (87/88). Aquella, amb José Martínez, primer, i després Toño de la Cruz a la banqueta. L'equip va ser dinovè, penúltim, amb 9 victòries i 29 punts que van ser insuficients per lligar la permanència una altra vegada.

Tècnicament, l'Espanyol també ha estat un club català que en les últimes tres dècades ha pujat de Segona a Primera. La temporada 89/90, els blanc-i-blaus van competir a la categoria d'argent, van ser cinquens i acabarien pujant a la promoció davant el Màlaga. Però el seu és un cas aïllat i diferent a la resta; sobretot, perquè l'Espanyol ha passat pràcticament tota la seva història a Primera, d'on hi havia baixat l'any anterior i on s'ha quedat des d'aquell ascens fins ara. És més, l'entitat tan sols ha militat quatre temporades a Segona; la resta, ho ha fet sempre a l'elit, competint contra els més grans. Allà on vol ser l'any vinent el Girona.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/02/pujar-primera-risc-als-equips/849570.html?utm_source=rss